

NITTENDE KAPITEL

Aidans valg

Sneen lå i endnu højere snedriver, end da hun sidst havde kørt denne vej. Nattefrosten han på træerne og lå på vejen, så Nathaniel måtte køre langsomt, for ikke at skride ud. Radioen fortalte om et trafikuheld i den anden del af byen.

Aleera gned sine behandskede hænder mod hinanden, for at få lidt farve i det. Bilen var ikke blevet varmet op inden de satte sig ind i den. Det havde først været inden de skulle af sted til bussen, at dr. Oradea havde besluttet, at Nathaniel og Elijah hver skulle tage deres bil, og køre dem i skole. Han selv lå hjemme og var syg, så han kunne intet gøre. Aleera fik ikke en chance for at brokke sig og stritte imod, da Nathaniel hev hende ind på forsædet ved siden af ham. På bagsæderne bag hende, sad hendes tre udenlandske fætre. Hun var misundelig på Brendan, der ville blive kørt i skole af Elijah og Joel. Hvor ville hun dog gerne have et kørekort, så kunne hun selv have kørt i skole. Eller hun ville også hellere tage bussen, end at sidde foran Valkan.

Valkans ben pressede op mod hendes sæde bagfra, og lavede ujævne buler i ryglænet, så hun næsten fik ondt i ryggen. Kun Nathaniels blik, gjorde at hun ikke vendte sig om og slog ham. Enten var det søskendebåndet mellem dem eller også kendte han hende så godt, at han kunne se hvor tæt på et raserianfald hun var. Aleera ville gerne have han havde kørt hurtigere, men de tilisede veje, satte en farlig stopper for alle biler med over fyrre kilometer i timen.

Endelig drejede Nathaniel ind på skolens grund og fandt en bås at parkere i. Aleera nærmest væltede ud af døren, da bilen

holdt stille. Hun var ivrig efter at komme væk. Luca og Ionel havde hun intet imod, Valkan derimod, havde hun en del mod.

”Aleera!” råbte Nathaniel efter hende, da hun i hurtig gang skyndte sig over mod skolen. ”Hvor skal du hen?”

”Til time, hvad ellers?” råbte hun tilbage og vendte sig om, mens hun gik, for at holde øje med dem. Ionel havde det samme tomme og generte ansigtsudtryk han altid havde, han ventede sikkert på at smelte sammen med noget; Luca grinede smørret som sædvanligt og Valkan nedstirrede hende bare.

”Kan du ikke lige føre dem over til kontoret, så de kan få deres skemaer?”

”Nej,” smilede Aleera og stødte ind i en parkeret bil, så hun var ved at falde. Et hårdt pres mod bilen, sikrede hende fra at det skulle ske. Men pinligheden brændte og gjorde alligevel hendes kinder endnu mere røde end kulden havde gjort, da hun vendte sig om og løb, nærmest skøjtede, over parkeringspladsen og lod Nathaniel om at lede fætrene til kontoret.

Inde på skolen slappede hun af, fri for at have noget at gøre med sine fætre indtil videre. Ionel og Luca var ældre end hende, så dem ville hun ikke have nogen timer med. Valkan derimod, som kun var to dage ældre end hende, ville med hendes held, forfølge hende rundt til hver evig eneste time.

I omklædningsrummet klædte hun om i et hjørne, hvor der var ingen andre end hende. Hun følte ikke at folk gloede så meget på hende længere, da hun stillede sig foran et af spejlene og satte sit sorte hår op i en hestehale.

Idrætshallen var allerede fyldt med de andre elever fra hendes idrætsklasse. Aidan stod lænet op af væggen og kom smilende over til hende, da hun kom ud. Hun smilede tilbage. De havde

begge glemt sidste gang de så hinanden, hvor spådomme havde splittet dem.

”Haft en god juleferie?”

”Ja, den har været god. Min arm er blevet rask.”

”Det kan jeg se. Det var da godt!” Aidan glædede sig tydeligvis på hendes gange. ”Sagde du ikke det ville tage to måneder for at den groede sammen eller sådan noget?”

”Jo, men åbenbart er jeg hurtig til at hele og lægerne dårlige til at give folk den rigtige diagnose. Men sig det ikke til nogen. Min far vil ikke have at sådan et rygte kommer i omløb,” sagde Aleera vittigt og blinkede til Aidan, så han forstod at hun lavede sjov. Han smilede.

”Har du så fået nogen gode julegaver?”

”Ja, men også noget som ikke kan byttes.”

Aleera havde stået med ansigtet mod indgangen og blodet havde frosset til is i hendes årer og hun ville sværge, at de var koldere end vejret udenfor. Med et drevent smil og iklædt en af skolens joggingsæt, kom Valkan slentrende over mod Aleera og Aidan.

Det kan da ikke være rigtigt! skreg Aleera i sit sind. Han kan bare ikke have første time med mig! Nu vil mine morgener fremover blive ødelagt. Kære Gud, vær nu sød, lad ham ikke have andre timer med mig!

Aidan som ikke kunne forstå det irriterede udtryk i Aleeras ansigt, vendte sig om og fandt Valkan stående lige bag sig. Han for bagud, ramte af chok.

”Hej Aleera,” sagde Valkan drævende. Hans russiske accent var let og han talte engelsk flydende. ”Er dette en af dine venner?”

”Ja, det er det. Aidan dette er min fætter Valkan Oradea,” præsenterede hun og lagde hårdt tryk på fætter. ”Valkan dette er min ... ven Aidan Rowbottom.”

Aidan rakte hånden ud, og efter lidt tøven fra Valkans side, tog han det. Aleera kunne se på Valkans hånd og Aidans ansigtsudtryk, at der blev presset hårdt til. Så gav de slip på hinanden.

”Dejligt at møde dig, Valkan.”

”I lige måde, Aidran.”

Aleera vidste ikke om det var på grund af hans sprog eller om det var med vilje, at han sagde Aidans navn forkert.

”Hvor kommer du så fra? Din udtale tyder på, at du ikke er fra Amerika.”

”Jeg er fra Rusland.”

”Rusland?” Aidan var ved at tabe munden af målløshed. ”Du har en fætter i Rusland?” spurgte han henvendt til Aleera.

”Ja, en forfærdelig én. Og så har jeg også et par stykker fra nogle andre lande. Tre af mine fætre er flyttet over til os, for at lære vores kultur og sprog bedre at kende. Som en sprogrejse. Mine to andre fætre kommer fra henholdsvis England og Norge.”

”England? Og Norge? Hvordan kan din familie holde sammen?”

”Lad os bare sige, at min bedstefar er god til at samle familien. Men mine fætre bor her på ubestemt tid og det skulle ikke undre dig du ville høre om dem. De er nemme nok at kende på navnet. De har det samme efternavn som mig.”

”Oradea? Består din familie kun af mænd?”

”Stort set.”

”Stort set ædle og fine mænd, kære kusine,” rettede Valkan hende, i et hoverende tonefald.

”Du mener vel ikke dig selv, kære fætter?” spurgte Aleera på samme måde.

Inden Valkan kunne svare og Aidan nå at flygte fra de stridende fætter og kusine, kom mr. Perkins humpende over til dem.

”Hvad har vi her?” spurgte han til sig selv. ”Ungt nyt blod, og så turrer miss Oradea det allerede.”

”Ser du, han bad altså selv om det.”

”Og så har du ret til at irritere ham?”

”Ja, for han er min fætter?”

”Din fætter? Er den nye elev din fætter?”

”Ja, det er jeg,” kom det fra Valkan, der ikke nød at blive talt om, uden at han kunne få et ord indført. ”Aleera er min kusine. Jeg er Valkan Oradea og jeg skal være her hver morgen fremover.”

”Og hvor kommer du så fra?”

”Moskva, Rusland.”

”Det er et godt stykke herfra. Jeg håber du er frisk og udhvilet, for vi skal spille en hård omgang baseball. Og for din skyld håber jeg at du er bedre end din kusine og ham der.”

Mr. Perkins pegede gryntende på Aidan, med så irriteret et ansigtsudtryk, hun aldrig havde set hos ham før. Hun kiggede op på Aidan. Gad vide hvad han havde gjort for at få mr. Perkins utilfredshed.

Idrætslæren humpede ud på gulvet og Aidan fulgte langsom efter, som om han ikke gad. Aleera greb Valkan i armen, da han begyndte at gå efter.

”Min far har vel fortalt dig, hvad du skal gøre i idrætstimer?”

”Ja, jeg skal gøre mig dårlig, så jeg ikke tiltrækker opmærksomhed, som kan få familien i unåde.”

Aleera troede ikke på ham. Han lød som om han var ligeglad med forbuddet mod at vise gode evner i idræt. Hun besluttede sig for at holde øje med ham, under hele timen. Valkan kunne næppe undgå en mulighed for at vise sig og være bedre end Aleera.

Idrætstimen var anderledes for Aleera, end den nogensinde havde været. Mr. Perkins kommenterede hverken at hendes arm var blevet rask, eller at hun styrtede rundt mellem eleverne og sørgede for, at Valkan ikke gjorde noget afslørende. Enten gad Valkan ikke når hun var så meget på vagt, eller også havde han respekt nok til dr. Oradea, til at lytte efter hvad han sagde.

Aidan spillede halvhjertet med og uanset hvad han gjorde, fik han mere skæld ud af mr. Perkins, end Aleera nogensinde havde fået på en uge. Der var tydeligvis et eller andet mellem mr. Perkins og Aidan. Men da hun så ordentlig efter, var det faktisk også resten af holdet, der også havde noget mod ham og sendte ham onde blikke. Ingen kastede bolden over mod ham. Hun kunne ikke huske om det skulle have været en kamp for nylig, som han måske kunne have tabt. Hun kunne ikke se grunden til at folk skulle være så sure, på en enkelt person, som tilmed var en sportsstjerne.

Hun fik ikke chancen for at spørge ham efter timen, for da var han allerede forsvundet, og da de sammen havde gået hen mod omklædningsrummene, efter mr. Perkins havde fløjtet timen forbi, havde de kun nået at aftale at mødes ved deres spisested.

Aleera slap for at have flere timer med Valkan op til frokosten, ligesom hun heller ikke havde med Aidan. Hun var

lykkelig for tre timer uden Valkan, men kunne ikke fejre det helt, for det var som om hun sad på skarpe søm. Der var noget galt med Aidan, hvert fald ifølge andre og hun vidste ikke hvad.

Da klokken ringede ud, bevægede flokken af elever sig sløvt mod kantinen. Aleera prøvede at komme forbi, men det var åbenbart smart at gå meget langsomt, og så fem på række ved siden af hinanden, så hele gangen blev spærret. Hun holdte øje med dem foran og da hun så chancen for at komme igennem, skyndte hun sig mellem to piger, som råbte efter hende, da hun løb mod kantinen.

Aidan stod allerede i køen, og vinkede hende over mod sig. Folk vendte sig om for at se hvem han vinkede til. Nogen lavede en grimasse af afsky, andre stirrede bare og nogen sendte hende hadefulde blikke. Da hun gik forbi, lagde hun mærke til Sally Greshams sure ansigtsudtryk, som var hovedet blevet dyppet i eddike, der havde gået ind i næsebor og mund, og brændte alt op derinde. Sally lignede sig selv, med de sammenpressede øjne. Det eneste unormale var hendes hår, som var blevet farvet i en mørk karamelfarve. Måske var det derfor Aleera ikke havde set hende i den uge hun havde været til time i? Hun var sikkert misundelig over, at Aidan havde vinket Aleera hen til sig, og ikke hende selv. Aleera huskede tydelig Halloween, hvor inden al den spektakel med vampyrerne og Maricea, så havde Sally prøvet at få Aidans opmærksomhed, men han havde givet den til Aleera. Sally var sikkert misundelig. Aleera kunne ikke lade være med at smile ved tanken, men tog sig i det. At have Aidans fulde opmærksomhed, var ikke det bedste for hende. Hun skulle

nødig blive forelsket eller på grund af deres nuværende forhold, bringe ham i fare.

Aidan gjorde plads til hende i køen, da hun kom op til ham. Han rakte hende en bakke, som hun stumt tog imod og da udvalget af mad bugede op foran dem, tog Aleera blot dagens ret, uden at tænke på om hun kunne lide det eller ej.

Inde i hende, kæmpede hun imod tankerne om varigt venskab med Aidan og hvad der ellers ville komme ud af det. Én ting lovede hun sig selv, og det var at hun aldrig skulle blive forelsket i Aidan. Aldrig.

Da de forlod kantinen, mødte Aleeras blik kortvarigt Lucas. Han rejste en hånd mod hende, hvor tommelfingeren strittede op. Som sagde han at hendes valg af fyre var rigtigt. Aleera sendte ham et skulende blik og han kvitterede med et blink.

De gik i stilhed hen til deres vindueskarm, hvor de stillede bakkerne og så hoppede op. Undervejs havde Aleera lagt mærke til flere syrlige blikke mod Aidan og nogle enkelte blev også kastet mod hende.

”Er det bare mig, eller glor alle folk på os?” spurgte Aleera, men han svarede ikke, pludselig optaget af at proppe maden i munden. ”De ser alle sammen ud som om vi har gjort noget forkert, som vi skal nedstirres for. Jeg ved ikke med dig, men jeg har ikke været i skole i over to uger, så måske er jeg gået glip af noget? Den dag vi pjækkede, holdt skolen vel ikke noget specielt?”

”Nej, det er på grund af en beslutning jeg har taget,” mumlede Aidan og stirrede ned i sin mad.

”Og hele skolen kan blive sur over det?”

”Ja, åbenbart når man har et lovende talent indenfor fodbold, men stopper på holdet på grund af en ven.”

”Er du stoppet på holdet? Hvorfor dog ... vent lige. En ven? Du er stoppet på grund af *mig*?” udbrød Aleera vantro. Hun havde aldrig oplevet nogen, som ville ofre noget for hende. Noget som ikke havde med vampyrer at gøre.

”Jeg gad ikke rigtig mere. Det tog meget af min fritid. Folk prøvede at blive venner med mig, for at fremme deres popularitet. Men du, du har accepteret mig for den jeg nu er, og du er overhovedet ikke ivrig efter at blive set med mig, og derved mænge dig med flere populære mennesker på skolen.”

”Sådan en person er jeg overhovedet ikke. At mænge sig med sportsidioter og heppekorspiger der bærer skørtet lidt for højt. Nej, tak.”

”Det var sådan jeg tænkte at du ville se på det. Du ønsker ikke være kendt på skolen eller være...”

”Tro mig, det er jeg faktisk, men mod mit ønske,” brød Aleera ind, med tanke på alle dem som havde gloet på hende, da hun kom i skole efter overfaldet.

”Må jeg godt snakke færdig?” spurgte han irriteret. Aleera slog ud med hånden for at sige værsgo og tog noget mad i munden. ”Tak. Men du vil hverken være kendt eller frygtet her på skolen. Du er dig selv og det kan jeg lide dig for. Sammen med sportsidioterne, som du så sødt kalder dem, og heppekorspigerne der sværmer om en, som bier til honning, kan du aldrig være dig selv. Men det kan jeg være med dig. Jeg vil gerne være din ven, men ikke de andres.”

”Hvor sødt, Aidan. Er det nu jeg skal tage lommetørklædet frem?” spurgte Aleera sarkastisk.

”Hvad?”

”Aidan, du er verdens største tosse. At opgive alt hvad du har, på grund af én enkelt person? Ved at være på sportsholdet,

kan du få et legat til når du engang skal på college. Det er meget at opgive, Aidan, og jeg vil ikke have at det bliver opgivet på grund af mig.”

”Du vil være en god ven for mig.”

”Ikke når du opfører dig sådan. Så kan jeg umuligt være det!”

”Du vil være en god ven for mig,” gentog Aidan. Aleera rynkede brynene, men så slog det hende hvad han snakkede om.

”Seriøst, Aidan! Du tror vel ikke på det spåkonen sagde til dig?”

”Hun sagde du var en god ven for mig og det er du virkelig. Dog ikke lige nu, men ellers er du. Du accepterer mig.”

”Ja, men jeg accepterer ikke at du træffer sådan et valg, blot på grund af mig!”

”Men det gør jeg, Aleera. Der er intet du kan gøre ved det, og jeg ved ikke, at du vil opgive vores venskab på grund af det. Respekter at jeg vil gøre hvad jeg vil. Desuden er jeg sikker på, at du intet ville have imod det, hvis jeg ikke havde nævnt det var på grund af dig, jeg gjorde det.”

Han har sikkert ret, sukkede Aleera inde i sit hoved. Havde han bare sagt at han stoppede på grund af manglende lyst, ville jeg intet have sagt. Men fordi han nævnte mit navn, føler jeg skyld.

”Fint, jeg indrømmer det ville have været anderledes, hvis du ikke havde brugt mit navn i samtalen. Men er du så parat til at lide på grund af mig? Vi går vel efter hvad spåkonen havde sagt?”

”Du mener forråde,” sagde Aidan, da de begge hoppede ned på gulvet og bar deres bakker med skrald, tilbage til den næsten tomme kantine. ”Men ja, det er jeg klar til. Jeg skal bare tage

det og nyde det, så længe det varer. Hvad med dig? Hvis spåkonens ord gælder for mig, gælder de vel også ved dig. Er du parat til ulykken der vil ændre alt?”

”Ja, så parat som man kan være,” løj Aleera og kiggede væk fra ham. Hun ville nødtigt indrømme, at hun ikke havde skænket det en tanke, før han nævnte det, og at tanken om den fremtidige ulykke, hvad det end måtte være, skræmte hende fra vid og sands. Hvad det end var, fornemmede hun at det ville være stort og voldsomt. Og med hendes held vampyrer. Og hvad angik den store forandring hun ville komme udfor bagefter, så prøvede hun at fortrænge den. Tanker som dem gav grå hår og det var hun for ung til. Men hun var ikke for ung til at dø. Ikke med hendes liv viklet ind i både Oradea og Atmes-familiens bånd.